

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců [redacted] a Mgr. Martina Lachmanna ve věci

žalobce

General Logistics Systems Czech Republic s.r.o.,

se sídlem [redacted]

IČO: [redacted]

zastoupený advokátem

[redacted],

proti

se sídlem

žalovanému

[redacted]

[redacted] telekomunikační úřad

se sídlem [redacted]

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 11. 2013, č. j. ČTÚ-83 613/2013-603

takto:

- I. Rozhodnutí předsedy [redacted] telekomunikačního úřadu ze dne 12. 11. 2013, č. j. ČTÚ-83 613/2013-603 a rozhodnutí [redacted] telekomunikačního úřadu, odboru regulace komunikačních činností a poštovních služeb ze dne 10. 7. 2013, č. j. ČTÚ-51 313/2013-610/III. vyř. **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

- II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 15.342 Kč ve lhůtě do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce [redacted], advokáta.

Odůvodnění:

I. Předmět sporu

1. [redacted] telekomunikační úřad, odbor regulace komunikačních činností a poštovních služeb rozhodnutím ze dne 10. 7. 2013, č. j. ČTÚ-51 313/2013-610/III. vyř. (dále jen „*Prvostupňové rozhodnutí*“) rozhodl v řízení zahájeném na základě žádosti žalobce podle § 37 odst. 3 písm. d) zákona č. 29/2000 Sb., o poštovních službách a o změně některých zákonů (zákon o poštovních službách), ve znění účinném do 31. 12. 2013 (dále jen „*ZPS*“), tak, že služby nabízené žalobcem pod obchodními jmény Business Parcel, Business Small Parcel, Euro Business Parcel, Euro Business Small Parcel a Global Business Parcel podle všeobecných obchodních podmínek pro zasílání a zpracování zásilek platných od 1. 6. 2013 (dále jen „*Předmětné služby*“) jsou poštovními službami.
2. Předseda [redacted] telekomunikačního úřadu rozhodnutím ze dne 12. 11. 2013, č. j. ČTÚ-83 613/2013-603 (dále jen „*Napadené rozhodnutí*“) zamítl rozklad žalobce a potvrdil Prvostupňové rozhodnutí.

II. Obsah žaloby, vyjádření žalovaného a dalších vyjádření

3. Žalobce proti Napadenému rozhodnutí podal žalobu k Městskému soudu v Praze (dále jen „*městský soud*“). V ní nejprve uvádí, že po nabytí účinnosti novely ZPS, provedené zákonem č. 221/2012 Sb. (dále jen „*Novela 221/2012*“) se od 1. 1. 2013 ocitl ve stavu právní nejistoty ohledně toho, zda na něj dopadá regulace ZPS. Tuto situaci řešil podáním žádosti k žalovanému o vydání rozhodnutí o tom, zda Předmětné služby jsou poštovními službami a uvedl argumenty na podporu názoru, že poštovními službami nejsou.
4. Žalobce uvádí, že od 1. 7. 2008 podniká pouze na základě volné živnosti; jedním z oborů jeho činnosti je i *Zasílatelství a zastupování v celním řízení*. Novelou 221/2012 došlo ke změně ve výčtu oborů činnosti v rámci živnosti volné tak, že obor činnosti *Provozování poštovní služeb a zahraničních poštovních služeb*, jehož obsahová náplň byla definována takto: „Činnost prováděná na základě poštovní smlouvy a za podmínek stanovených zákonem o poštovních službách, jejímž účelem je dodání poštovní zásilky nebo poukázané peněžní částky. Činnost při poskytování zahraniční poštovní služby, kterou se rozumí služba svou povahou obdobná poštovním službám, jejíž poskytnutí bylo sjednáno v zahraničí a jejímž účelem je dodání věcí nebo peněžní částky v České republice.“, byl zrušen a tato činnost byla nově upravena v ZPS, a to aniž by došlo ke změně v jejím vymezení. S ohledem na to, že se nemění definice poštovní služby ale pouze způsob její regulace a na to, že žalobce ani před účinností Novely 221/2012 neuzavíral poštovní smlouvy a neprováděl svou činnost za podmínek stanovených ZPS (tedy neposkytoval poštovní služby), je žalobce toho názoru, že ani po účinnosti Novely 221/2012 poštovní služby neposkytuje.
5. Žalobce dále uvádí, že pro zákonnou definici poštovní služby je klíčové, že je prováděna podle poštovní smlouvy a za podmínek stanovených ZPS; poštovní smlouva je tedy konkrétním smluvním typem se zákonem stanovenými náležitostmi. Žalobce ovšem

poskytuje svoje služby na základě zasílatelské smlouvy, což je zcela jiný smluvní typ s definičními znaky vymezenými v obchodním zákoníku¹, a jeho činnost spočívá ve zprostředkování (zajištění) přepravy třetí osobou z místa určeného příkazcem do místa určeného příkazcem za úplatu na základě rámcové zasílatelské smlouvy a jednotlivých zasílatelských smluv, přičemž příkazcem může být pouze podnikatel. O podmínkách rámcové zasílatelské smlouvy žalobce individuálně jedná se svými klienty. Vlastní přepravu pak provádí smluvní partneři žalobce na základě přepravních smluv.

6. Dle žalobce je sice možné, že zasílatelská, příp. přepravní smlouva na jedné straně a poštovní smlouva na druhé straně mohou upravovat některá práva a povinnosti podobně nebo i shodně, ale stále je nutné rozlišovat, jaké služby, na základě jakých smluv a jakého veřejnoprávního oprávnění subjekt poskytuje. Ačkoliv tyto služby spolu úzce souvisí, tak se pojmově vylučují, což dle žalobce vyplývá i z historického zařazení poštovní činnosti v živnostenském zákoně.

7. Žalobce dále tvrdí, že nenaplnuje definiční znaky poštovní služby dle ZPS, protože se nezavazuje, že dodá poštovní zásilku, ale že zajistí dodání zásilky, a to v určité garantované kvalitě, nezajišťuje dodání peněžní částky, nevyužívá místo poštovního podání, ale pouze zajištění vyzvednutí zásilky přepravcem a umožňuje provádění odklonů od doručení zásilky na adresu uvedenou na zásilce (např. dle pokynu příkazce).

8. Nadto žalobce k bližší specifikaci poštovní služby v § 1 odst. 2 věta druhá ZPS uvádí, že nesplňuje ani toto vymezení (dle žalobce spíše *inspiračního charakteru* díky slovu „zpravidla“), protože nevlastní žádná vozidla k přepravě zásilek, neprovádí poštovní podání a přepravu zásilek, ale pouze zajišťuje řízení systému přepravy, centrální třídící uzel a dozor nad přepravou. Dle názoru žalobce žalovaný pouze podle technické podobnosti některých pojmů používaných v ZPS s činností žalobce (např. poštovní zásilka, poštovní podání a poštovní síť) chybně podřadil Předmětné služby pod poštovní služby ve smyslu ZPS. Dochází tím dle žalobce k porušení zákazu analogie ve veřejném právu k tíži soukromé osoby. V důsledku je pak žalobci proti jeho vůli a vůli jeho klientů vnuceno uzavírání poštovních smluv namísto zasílatelských smluv, žalobce ztrácí možnost výběru smluvních partnerů (§ 4 odst. 2 ZPS), může být nucen uzavřít smlouvu i s osobou, která mu v minulosti nezaplatila za služby, a musí plnit další zatěžující povinnosti dle ZPS.

9. Žalobce dále tvrdí, že výklad žalovaného je v rozporu s účelem Novely 221/2012, kterým bylo dokončit liberalizaci trhu poštovních zásilek a umožnit dalším subjektům na základě jejich svobodného rozhodnutí podnikat v tomto oboru. Rozhodnutím žalovaného je však žalobce k tomu naopak prakticky nucen.

10. Rozhodnutím žalovaného podle názoru žalobce dochází i k narušení hospodářské soutěže - žalobce je nucen plnit povinnosti provozovatele poštovních služeb dle ZPS, zatímco jiné, vůči žalobci konkurující, subjekty ke dni podání žaloby dle jeho informací nejsou vedeny jako poskytovatelé poštovních služeb. Vůči České poště, s.p. je pak dle žalobce hospodářská soutěž narušena tím, že základní služby, které Česká pošta poskytuje, jsou osvobozeny od DPH. Žalovaný se dle názoru žalobce nedostatečně vypořádal s negativním vymezením poštovní služby dle § 1 odst. 3 ZPS - žalobce je toho názoru, že jeho vztah k zákazníkům lze vykládat jako vztah odesílatele a s ním propojené osoby.

¹ Pozn. soudu – jde o zákon č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník, který byl s účinností od 1. 1. 2014 zrušen zákonem č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, přičemž zasílatelská smlouva je nadále výslovně upraveným smluvním typem.

11. Žalobce spatřuje v odůvodnění Napadeného rozhodnutí rozpor v tom, že žalovaný na jednu stranu dochází dle obsahu zasílatelských smluv k závěru, že jde o smlouvy poštovní, ale na druhou stranu uvádí, že služby poskytované žalobcem vykazují charakter zasílatelských smluv. Dále namítl, že se žalovaný nevypořádal s odlišnostmi zasílatelských služeb, na které žalobce poukázal. Žalobce rovněž namítl, Napadené rozhodnutí bylo vydáno podle § 108 odst. 2 a § 123 odst. 1 zákona č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů dále jen „ZoEK“), ačkoliv ZPS rozklad upravuje samostatně. Žalobce z těchto důvodů považuje rozhodnutí za nepřezkoumatelné.

12. Žalobce dále tvrdí, že Napadené rozhodnutí je v rozporu se směrnicí Evropského parlamentu a [REDAKCE] 97/67/ES ve znění směrnice Evropského parlamentu a [REDAKCE] 2002/39/ES a směrnice Evropského parlamentu a [REDAKCE] 2008/6/ES (dále jen „Poštovní směrnice“). Žalobce tvrdí, že nenaplnuje definici poštovní služby dle této směrnice, protože nevybírá poštovní zásilky (to činí třetí osoba), netřídí poštovní zásilky, neprovádí jejich přepravu, nedodává poštovní zásilky a nedisponuje veřejně přístupnými přístupovými místy. Žalobce by ale mohl poskytovat expresní zásilkovou službu - poukazuje poté na to, že Poštovní směrnice odlišuje univerzální poštovní služby a expresní zásilkové služby, na něž podle názoru žalobce Poštovní směrnice nedopadá.

13. Žalovaný ve vyjádření k žalobě ze dne 19. 2. 2014 uvedl, že Novelou 221/2012 došlo ke změně vymezení poštovní služby tak, aby byla vyloučena možnost poskytovat věcně srovnatelné služby mimo rámec ZPS. Podle žalovaného je rozhodující věcná povaha služeb a nikoliv označení smluv. Úmyslem zákonodárce při přijímání Novely 221/2012 bylo vyloučit volbu právního režimu dodávání poštovních zásilek. Žalovaný poukázal na to, že žalobce měl do 3. 4. 2013 zapsaný v živnostenském rejstříku v rámci volné živnosti i obor činnosti *Provozování poštovních a zahraničních poštovních služeb*.

14. Žalovaný dále uvedl, že vycházel z definice poštovní smlouvy podle ustanovení § 5 odst. 1 ZPS, podle něhož je rozhodující věcná náplň smlouvy. Použití termínu *zpravidla* v § 1 odst. 2 věta druhá ZPS nesnižuje podle názoru žalovaného normativní povahu této definice poštovní služby pomocí typických činností, přičemž platí, že výjimečně některé z těchto činností nemusí být poskytovány.

15. Ke smluvní volnosti a svobodě výběru smluvního partnera žalovaný uvádí, že ZPS umožňuje odchylky od poštovních podmínek, žalobce tak může vyžadovat úhradu za služby předem a následnou úhradu umožnit jen vybraným subjektům. Žalovaný má dále za to, že plně respektuje záměr Poštovní směrnice a Novely 221/2012, a to aby na trhu poštovních služeb a služeb k nim věcně shodných platila stejná pravidla pro všechny podnikatele.

16. K narušení hospodářské soutěže ve vztahu ke konkurentům žalobce pak žalovaný uvádí, že ne zahájení obdobného řízení s konkurenty žalobce nemůže mít vliv na správnost nebo zákonnost Napadeného rozhodnutí a že bude vůči konkurentům postupovat shodně jako vůči žalobci, bude-li mít za to, že některý z nich poskytuje poštovní služby.

17. K chápání žalobce jako osoby propojené s odesílateli žalovaný uvedl, že tento pojem vykládal v souladu s § 66a odst. 9 obchodního zákoníku, žalobce podle žalovaného nemůže být propojenou osobou s odesílatelem pouze na základě smluvního vztahu. Je toho názoru, že pokud by tomu tak bylo, definici poštovní služby by nebylo možné naplnit.

18. Žalovaný dále uznal, že vydání Napadeného rozhodnutí podle § 36a odst. 5 ZPS by byl vhodnější, avšak úprava je obsahově shodná s ustanovením § 108 odst. 2 a § 123 odst. 1 ZoEK a taková nepřesnost proto nevede k nesprávnosti nebo nepřezkoumatelnosti Napadeného rozhodnutí. Žalovaný dále odmítá, že by činil obecné závěry v tom smyslu, že služby žalobce vykazují charakter zasílatelských smluv, pouze uzavřel, že jeho činnost, spojující zasílatelskou a přepravní smlouvu, naplňuje definici poštovní služby dle ZPS. Žalovaný dále odmítá, že by žalobce uvedl ve správním řízení relevantní odlišnosti své činnosti od poštovní služby, přičemž za takovou odlišnost nepovažuje ani to, že žalobce poskytuje svoje služby pouze podnikatelům.

19. Žalovaný dále uvádí, že i expresní zásilková služba je poštovní službou ve smyslu ZPS a že Poštovní směrnice odlišuje expresní a všeobecné služby za účelem stanovení rozsahu tzv. vyhrazené oblasti.

20. Dne 23. 10. 2017 obdržel soud doplnění vyjádření žalovaného, ve kterém žalovaný rozporuje správnost závěrů rozsudku Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 21. 9. 2017, č. j. 2 As 121/2016 – 71 a jeho použitelnost pro nyní posuzovaný případ. NSS v uvedeném rozsudku dospěl k závěru, že provozovatel poštovních služeb si dle ZPS nemůže vybírat, komu své služby poskytne, a proto ZPS dopadá pouze na poštovní služby poskytované tzv. určenými poskytovateli všeobecných služeb. NSS tak sice připustil, že existují i jiní poskytovatelé poštovních služeb, než tzv. určený poskytovatel všeobecných služeb, ale zároveň dospěl k závěru, že ZPS na tyto jiné poskytovatele poštovních služeb nedopadá. NSS se dle žalovaného vůbec nezabýval meritem věci, tj. povahou služeb žalobce v předmětné věci.

21. Dle žalovaného nelze slučovat požadavek uzavřít smlouvu s každým, kdo její uzavření v mezích poštovních podmínek a způsobem v nich stanoveným požaduje, s požadavkem na plnění povinnosti zajistit poskytování všeobecných služeb. NSS totiž dle žalovaného založil svůj rozsudek na tom, že povinnost uzavřít poštovní smlouvu s každým je součástí definice poštovní služby, a nikoliv povinností provozovatele poštovních služeb. Žalovaný je toho názoru, že ZPS ponechává ostatním provozovatelům poštovních služeb (kromě držitele poštovní licence, resp. určeného provozovatele ve smyslu Poštovní směrnice) dostatečnou volnost, když umožňuje upravit způsob a meze poskytování poštovních služeb v poštovních podmínkách. Dle žalovaného má být § 4 odst. 2 ZPS vykládán v tom smyslu, že neukládá povinnost uzavřít poštovní smlouvu s úplně každým, ale pouze s tím, kdo její uzavření *v mezích poštovních podmínek a způsobem v nich stanoveným* požaduje, a NSS od tohoto dovětku chybně odhlédl. Dle žalovaného nelze žádným způsobem dospět k závěru, že jedním z obligatorních znaků poštovních služeb je i kontraktační povinnost uzavřít smlouvu s každým, kdo projeví zájem a skutečnost, že poskytovatel poštovních služeb cílí na určitý okruh zákazníků (např. na podnikatele), nedělá z jeho služeb služby nepoštovní.

22. Žalovaný dále uvádí, že je nutné vycházet z věcné definice poštovních služeb dle § 1 odst. 2 ZPS a na podporu svých závěrů odkazuje na rozsudek Soudního dvora EU ze dne 16. 11. 2016 ve věci C-2/15 DHL Express (██████████), který podporuje správnost postupu žalovaného při výkladu pojmu poštovní služby jako služby, která podle § 1 odst. 2 ZPS (v souladu s čl. 2 bod 1 Poštovní směrnice) zpravidla zahrnuje poštovní podání, třídění a přepravu poštovní zásilky prostřednictvím poštovní sítě a je prováděna za účelem dodání poštovní zásilky příjemci. Použití závěrů uvedeného rozsudku NSS by dle žalovaného vedlo k tomu, že by český právní řád neupravoval podmínky pro poskytování poštovních

služeb jinými provozovateli a nezajišťoval ochranu uživatelů těchto poštovních služeb a mohlo by vést i k narušení jednotného vnitřního trhu poštovních služeb s rovnými podmínkami pro všechny provozovatele a nesplnění povinností členského státu vyplývajících z Poštovní směrnice. Žalovaný dále odkázal na dokumenty Evropské komise a komunikaci s ní, ze kterých má vyplývat, že poštovními službami ve smyslu Poštovní směrnice jsou i expresní zásilkové a kurýrní služby.

23. Žalovaný je tak přesvědčen, že výklad zastávaný NSS není eurokonformní a k odstranění stavu nejistoty navrhuje předložit Soudnímu dvoru EU předběžné otázky ohledně interpretace definice poštovních služeb.

24. Dne 13. 11. 2017 obdržel soud vyjádření žalobce, ve kterém žalobce v návaznosti na rozsudek NSS ze dne 21. 9. 2017, č. j. 2 As 121/2016 – 71 uvádí, že Poštovní směrnice a ZPS regulují pouze všeobecné poštovní služby a nikoliv ostatní, a proto je aplikace ZPS i na žalobce chybná. Navíc je ZPS použitelný pouze na tzv. určené poskytovatele všeobecných poštovních služeb, kterým je v ČR pouze Česká pošta, s.p., a nelze jej tudíž použít na žalobce.

25. Dne 14. 12. 2017 obdržel soud další doplnění vyjádření žalovaného, ve kterém žalovaný upozorňuje na stanovisko generálního advokáta ze dne 28. 11. 2017 ve spojené věci C-259/16 a C-260/16 (dále jen „*Stanovisko*“) v řízení o předběžné otázce, kde je předmětem sporu, zda společnosti působící v odvětví zasílání zboží, silniční dopravy nebo doručování expresních balíkových zásilek jsou poskytovateli poštovních služeb ve smyslu Poštovní směrnice. Ze Stanoviska se ohledně přepravních společností podává, že každý krok v poštovním řetězci, tj. výběr, třídění a dodání by měl být považován za službu dodávání balíků a že samotná přeprava, která není uskutečněna ve spojitosti s jedním z těchto kroků, by měla spadat mimo oblast působnosti služeb dodávání balíků. Ohledně podniků zajišťujících expresní doručovací služby pak ze Stanoviska vyplývá, že je Soudní dvůr EU již opakovaně podřadil pod poštovní služby ve smyslu Poštovní směrnice. Podle žalovaného je proto třeba vycházet z věcné definice poštovních služeb v ustanovení § 1 odst. 2 ZPS. Poté obdržel soud dne 4. 7. 2018 další doplnění vyjádření žalovaného. Ten v něm uvádí, že byl vydán rozsudek Soudního dvora EU ze dne 31. 5. 2018 ve spojených věcech C-259/16 a C-260/16 (dále jen „*Rozsudek Confetra*“), ve kterém dal Soudní dvůr EU plně za pravdu Stanovisku. Dle Rozsudku Confetra by neměly být podniky silniční a nákladní dopravy, jejichž hlavní činností je služba doručování poštovních zásilek a jako doplňkovou činnost poskytují služby zahrnující výběr, třídění nebo dodávání takových zásilek, vyloučeny z oblasti působnosti Poštovní směrnice. Z Rozsudku Confetra dle žalovaného dále vyplývá, že Soudní dvůr EU považuje za poštovní služby ve smyslu Poštovní směrnice i služby expresních zásilek a dále, že považuje definici poštovních služeb v Poštovní směrnici za dostatečnou a nevyvozuje, že by definičním znakem poštovní služby byla vůle poskytovatele služeb poskytovat své služby každému. Žalovaný pak znovu navrhuje předložení předběžných otázek k Soudnímu dvoru EU.

26. Žalovaný dále předložil stanovisko Evropské komise k výkladu nařízení Evropského parlamentu a [redacted] EU 2018/644 o službách přeshraničního dodávání balíků a k definici poštovních služeb, podle kterého k naplnění definice poštovních služeb ve smyslu Poštovní směrnice není podmínkou, aby se subjekt zabýval současně všemi činnostmi uvedenými v čl. 2 bodu 1 Poštovní směrnice.

III. Posouzení věci Městským soudem v Praze

27. Městský soud v Praze Napadené rozhodnutí přezkoumal v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní – dále jen „s.ř.s.“), včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumání tohoto rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).

28. Ze spisu vyplynuly následující skutečnosti podstatné pro rozhodnutí ve věci samé.

29. Dne 30. 4. 2013 podal žalobce žádost o vydání rozhodnutí o tom, zda jsou jím poskytované služby službami poštovními s tím, že dle názoru žalobce jím poskytované služby nejsou poštovními službami. V doplnění podkladů ze dne 31. 5. 2013 žalobce mj. popsal průběh poskytování svých služeb. To probíhá tak, že žalobce zajistí dle dohody se zákazníkem vyzvednutí zásilky prostřednictvím třetí osoby (přepravce); má-li být zásilka doručena v tomtéž regionu, pak zásilku tato třetí osoba i doručí; má-li být zásilka doručena v jiném regionu, převezme se do třídícího uzlu a následně se předá jinému přepravci k doručení. Jedná-li se o přepravu mezinárodní, pak je zásilka z centrálního (třídícího) uzlu doručena do centrálního uzlu jiného státu a poté prostřednictvím třetí osoby doručena. Po celou dobu přepravy je zásilka pod dohledem žalobce a její pohyb je možné sledovat na internetových stránkách žalobce. Odesílatel i příjemce zásilky mohou v průběhu přepravy mj. přesměrovat zásilku či zastavit doručování. Žalobce tyto služby poskytuje pouze podnikatelům, a to na základě zasílatelské či přepravní smlouvy. Z Všeobecných obchodních podmínek žalobce, platných od 1. 6. 2013, které tvoří nedílnou součást zasílatelské smlouvy, pak vyplývá, že žalobce se zasílatelskou smlouvou „*zavazuje obstarat přepravu zásilek a příkazce se zavazuje zaplatit sjednanou odměnu – cenu zasílatelských služeb.*“

30. V odůvodnění Prvostupňového rozhodnutí správní orgán I. stupně k věci uvedl, že pro posouzení poštovní služby je podstatný způsob nakládání se zásilkou, který musí vykazovat určitý stupeň organizovanosti a zahrnovat zpravidla následující činnosti: poštovní podání, třídění, přepravu a dodání. Dalším předpokladem je výkon těchto činností prostřednictvím poštovní sítě. Jedním z podstatných znaků je tak to, že zásilky jsou zpracovávány hromadně a dochází k jejich třídění.

31. Správní orgán I. stupně uzavřel, že zásilky, ohledně nichž žalobce poskytuje své služby, jsou poštovními zásilkami, neboť jsou v konečné podobě a opatřeny adresou. Služby poskytované žalobcem zahrnují poštovní podání, třídění, přepravu i dodání, neboť k podání dochází v depu nebo v třídícím centru žalobce, popř. na jiném místě dohodnutém s odesílatelem (tj. formou svozu), v síti dep a třídících center dochází k třídění zásilek, přepravu sice neprovádí sám žalobce, ale zajišťuje ji prostřednictvím smluvních partnerů, přičemž zásilka je celou dobu pod dohledem žalobce a žalobce garantuje kvalitu přepravy vůči zákazníkům. Vzhledem k třídění zásilek podle místa určení a předání jednotlivým předem smluvně zajištěným přepravcům pro jednotlivé oblasti a vzhledem k dalším službám jako je např. informování o stavu doručování zásilek, uzavřel správní orgán I. stupně, že činnost žalobce vykazuje vysoký stupeň organizovanosti za použití sítě provozoven, různých technologických prvků a specifických služeb, což naplňuje znak poskytování poštovní služby prostřednictvím poštovní sítě. Dle správního orgánu I. stupně pak nehraje roli, že žalobce poskytuje svoje služby na základě zasílatelských smluv, protože služby žalobce nemají povahu služeb zasílatelských.

32. Proti Prvostupňovému rozhodnutí žalobce podal dne 29. 7. 2013 rozklad, ve kterém namítal, že poskytuje expresní zásilkové služby, které nejsou poštovními službami a že

vykonává svou činnost na základě živnostenského oprávnění pro obor činnosti *Zasílatelství a zastupování v celním řízení*. Žalobce dále tvrdil, že neposkytuje svoje služby ani na základě poštovní smlouvy (argumentaci správního orgánu I. stupně, že zasílatelské smlouvy, které žalobce uzavírá se svými zákazníky, jsou ve skutečnosti poštovní smlouvy, považuje za chybnou), ani za podmínek stanovených ZPS (zejm. že neposkytuje služby každému a že nedílnou součástí jeho služeb jsou i příplatkové služby s přidanou hodnotou). Dále žalobce namítl, že závěr správního orgánu I. stupně není v souladu s účelem Novely 221/2012 a vede k narušení hospodářské soutěže ve vztahu ke konkurentům žalobce a je dle žalobce i v rozporu s právem na svobodné podnikání, principem, že je dovoleno činit vše, co není zákonem zakázáno, a v důsledku možné povinnosti doplácet na ztrátu České pošty, s.p. má údajně docházet i k zásahu do vlastnického práva.

33. Napadeným rozhodnutím žalovaný rozklad žalobce zamítl a Prvostupňové rozhodnutí potvrdil. V odůvodnění žalovaný uvádí, že i expresní zásilkové služby jsou poštovními službami a že právní režim, v jakém žalobce poskytuje svoje služby, není relevantní, protože rozhoduje jejich věcná povaha; navíc měl žalobce do 3. 4. 2013 živnostenské oprávnění i k provozování poštovních služeb. S ohledem na § 5 odst. 1 ZPS pak není relevantní ani žalobcova volba smluvního typu. Poštovní smlouva je dle žalovaného specifickou zasílatelskou smlouvou. Žalovaný je dále toho názoru, že nehraje roli ani to, že žalobce poskytuje služby pouze podnikatelům, a nikoliv každému, protože to není definiční znak poštovní služby. Dle žalovaného jsou Všeobecné obchodní podmínky veřejným návrhem na uzavření poštovní smlouvy a ten, kdo podmínky návrhu splní, má nárok na uzavření smlouvy. Povahu služeb žalobce nemění ani to, že poskytuje i další příplatkové služby. Údajný důsledek narušení hospodářské soutěže, jakož i otázka možné povinnosti doplácet na ztrátu České pošty, s.p. jsou pak dle žalovaného nad rámec správního řízení a nesouvisí s meritem věci.

34. Městský soud v posuzované věci vyšel z následující právní úpravy:

35. Podle ustanovení § 1 odst. 1 zpracovává ZPS příslušné předpisy Evropské unie a upravuje podmínky pro podnikání v oblasti poštovních služeb, podmínky pro poskytování a provozování poštovních služeb, práva a povinnosti, které při této činnosti vznikají, jakož i zvláštní práva a zvláštní povinnosti těch provozovatelů poštovních služeb, kteří mají povinnost poskytovat a zajišťovat základní služby, a výkon státní správy a regulaci v oblasti poštovních služeb.

36. Podle ustanovení § 1 odst. 2 ZPS je poštovní službou činnost prováděná podle „poštovní smlouvy a za podmínek stanovených tímto zákonem. Poštovní služba zpravidla zahrnuje poštovní podání, třídění a přepravu poštovní zásilky prostřednictvím poštovní sítě a je prováděna za účelem dodání poštovní zásilky příjemci. Za poštovní službu se považuje i dodání poukázané peněžní částky.“

37. Podle ustanovení § 2 písm. a) ZPS se pro účely tohoto zákona rozumí poštovní zásilkou „adresná zásilka v konečné podobě, ve které má být provozovatelem dodána; poštovní zásilkou se rozumí i poštovní balík“.

38. Podle ustanovení § 4 odst. 1 a 2 ZPS platí, že provozovatel je „povinen zpřístupnit v každé své provozovně a rovněž způsobem umožňujícím dálkový přístup poštovní podmínky. Tímto zpřístupněním nabízí každému uzavření poštovní smlouvy. Provozovatel je povinen

uzavřít poštovní smlouvu s každým, kdo její uzavření v mezích poštovních podmínek a způsobem v nich stanoveným požaduje.“

39. Podle § 5 odst. 1 ZPS platí, že „*poštovní smlouvou se provozovatel zavazuje odesílateli, že dodá poštovní zásilku nebo peněžní částku z místa poštovního podání sjednaným způsobem příjemci do místa uvedeného v adrese, a odesílatel se zavazuje, není-li sjednáno jinak, uhradit provozovateli dohodnutou cenu. Za poštovní smlouvu se považuje jakákoliv smlouva, jejímž předmětem je poskytnutí poštovní služby.*“

40. Podle ustanovení § 37 odst. 3 písm. d) ZPS platí, že úřad v pochybnostech rozhoduje, zda se v případě určité služby jedná o poštovní službu, a to na žádost nebo z vlastního podnětu.

41. Podle čl. 2 odst. 1 Poštovní směrnice platí, že pro účely této směrnice se poštovními službami rozumí služby zahrnující výběr, třídění, přepravu a dodávání poštovních zásilek. Podle článku 2 odst. 1a Poštovní směrnice se poskytovatelem poštovních služeb rozumí podnik poskytující jednu nebo více poštovních služeb.

42. Při posouzení věci samé vycházel městský soud z následujících úvah.

43. Z vyloženého ustanovení § 1 odst. 2 ZPS věty první vyplývá, že definice poštovní služby je konstruována tak, že poštovní službou se zamýšlí činnost prováděná poskytovatelem služby podle poštovní smlouvy. Pokud přitom ustanovení § 1 odst. 2 věty druhé ZPS vyjmenovává druhy činností, které jsou typicky považované za poštovní služby (podání, třídění, přeprava a dodávání poštovních zásilek), toto kritérium k definici poštovní služby stačit nemůže (srov. body 38 a 57 rozsudku NSS ze dne 13. 12. 2017, č. j. 1 As 207/2017 – 61). Platí tedy pouze to základní východisko, že je-li na poskytované služby mezi žalobcem a klientem sjednána poštovní smlouva, jedná se o poskytování poštovních služeb ve smyslu ZPS.

44. Poštovní smlouva je přitom v ustanovení § 5 odst. 1 ZPS definována tak, že „*za poštovní smlouvu se považuje jakákoliv smlouva, jejímž předmětem je poskytnutí poštovní služby.*“ Z uvedeného tak vyplývá definice kruhem - poštovní službou je služba sjednaná poštovní smlouvou a současně poštovní smlouvou je jakákoliv smlouva, jejímž předmětem je poskytnutí poštovní služby. Poštovní službu tedy definuje právní institut, který sám ke své vlastní definici využívá institut, který má definovat.

45. Problematickou definicí poštovní služby, poštovní smlouvy a dalšími s tím souvisejícími otázkami se přitom již opakovaně zabývaly soudy ve správním soudnictví. Jejich závěry jsou podle názoru městského soudu poté přiléhavými východisky v pojednávané věci.

46. Stěžejní je rozsudek městského soudu ze dne 29. 3. 2016, č. j. 11A 197/2013 – 96. V něm městský soud vyložil, že definice poštovní smlouvy (a s tím související definice poštovní služby) je v relevantních ustanoveních ZPS neurčitá a nekonkrétní. Konstatoval, že základním předpokladem k uzavření poštovní smlouvy je „*projev vůle poskytovatele poskytnout služby každému (bez ohledu na jeho právní subjektivitu, právní formu či způsobilost) formou přepokládanou zákonem (zveřejněním poštovních podmínek v každému přístupné provozovně, pracovníky přijímajícími zásilky či zařízením, v němž jsou zásilky přijímány bez přímé součinnosti poskytovatele) a přijetí této nabídky kýmkoliv z neurčitého a nijak nespecifikovaného počtu osob (vůči nim jsou účinné poštovní podmínky), kdo se do provozovny (či k jinému zařízení) dostaví a podáním zásilky vyjádří vůli poštovní smlouvu uzavřít a splnit*

závazek za poskytnutí poštovní služby zaplatit dohodnutou cenu.“ Dále byl městský soud toho názoru, že definici poštovní smlouvy je třeba vyložit jen systematicky ve spojení s ostatními ustanoveními ZPS. Konkrétně uvedl, že nelze pouze „z ust. § 5 odst. 1 věta druhá bez společného výkladu s ust. § 1 a ust. § 4 definici poštovní smlouvy dovodit. Ust. § 5 odst. 1 věta druhá právě a jen potvrzuje, že v případě kdy je způsobem uvedeným v ust. § 4 odst. 1 a 2 deklarována poskytovatelem vůle přijmout poštovní podání, rozřídít je a dopravit prostřednictvím poštovní sítě adresátovi, může se jednat o poštovní smlouvu.“ Městský soud byl konečně toho názoru, že zásadním je „ust. § 1 odst. 2, kde je jednoznačně uvedeno, že poštovní službou je činnost prováděná podle poštovní smlouvy v návaznosti na ust. § 5 odst. 1 věta první zákona, kde jsou závazně uvedeny náležitosti poštovní smlouvy. Je-li v ust. § 5 odst. 1 věta druhá, uvedeno, že poštovní smlouva je jakákoliv smlouva, jejímž předmětem je poskytnutí poštovní služby, je nutné opět přistoupit k definici poštovní služby, zásadně poskytované na základě poštovní smlouvy, tedy hodnotit zejména, zda se v konkrétním případě jedná o faktické poštovní služby nabízené provozovatelem ve smyslu zákona o poštovních službách a je nabízeno uzavření poštovní smlouvy způsobem upraveným zákonem o poštovních službách.“ Městský soud taktéž zdůraznil, že nelze automaticky zaměňovat poskytování služeb na základě zásilatelské smlouvy a poštovní smlouvy. V této souvislosti poukázal na znění směrnice Evropského parlamentu a [REDAKCE] 2008/6/ES, která deklaruje nezbytnost liberalizace poštovních služeb v rámci řízeného otvírání poštovního trhu hospodářské soutěži. Vyložil, že „*má-li být trh otevřen, pak výlučně těm, kdo konkurovat na poštovním trhu chtějí, ze směrnice rozhodně nevyplývá, že by měla být násilně vnucena povinnost konkurovat dosavadním monopolním provozovatelům poštovních služeb subjektům, které poštovní služby poskytovat nechťejí a podnikají v jiných oblastech, resp. využívají jiných zákonem aprobovaných smluvních typů.*“ Městský soud byl tedy toho názoru, že „*zasílatelství (živnost volná) tedy není provozováním poštovních služeb, tyto dva instituty je nutné nadále rozlišovat.*“

47. Proti tomuto rozsudku podal žalovaný kasační stížnost, kterou NSS rozsudkem ze dne 21. 9. 2017, č. j. 2 As 121/2016 – 71 zamítl. NSS v odůvodnění uvedl, že „*zákonodárce ve vztahu k poštovní službě a poštovní smlouvě užívá tzv. definici kruhem, když stanoví, že poštovní službou je taková služba, která je poskytována na základě poštovní smlouvy, přičemž poštovní smlouvou je jakákoliv smlouva, jejímž předmětem je poskytnutí poštovní služby.*“ S odkazem na ustanovení § 4 a § 5 ZPS poté vyložil, že „*přestože tyto definice příliš objasnění nepřinášejí, neponechává jazykový výklad všech shora citovaných ustanovení ve vzájemné souvislosti prostor pro pochybnosti o tom, že zákon o poštovních službách dopadá pouze na poštovní služby (zahrnující zpravidla poštovní podání, třídění a přepravu poštovní zásilky), které jsou poskytovány na základě poštovní smlouvy, přičemž uzavření takové smlouvy musí být umožněno v zásadě každému, kdo o to projeví zájem.*“

48. V rozsudku pak NSS dospěl k závěru, že „*zákonem o poštovních službách jsou regulovány pouze takové služby, které:*

A) *zpravidla zahrnují poštovní podání, třídění a přepravu poštovní zásilky prostřednictvím poštovní sítě a jsou prováděny za účelem dodání poštovní zásilky příjemci (§ 1 odst. 2 věta druhá předmětného zákona) a které současně*

B) *musí být poskytnuty na základě poštovní smlouvy každému ve veřejně přístupné provozovně za předem stanovených podmínek (§ 1 odst. 2 věta první ve spojení s § 4 a § 5 téhož zákona).* Od druhého ze jmenovaných rysů poštovních služeb tak, jak je chápe český zákon, nelze odhlédnout právě proto, že jazykové vyjádření i sledovaný účel nenechávají prostor pro pochybnosti o tom, že se jedná o rys podstatný a zákonodárcem zamýšlený.“

49. Na rozsudek ze dne 29. 3. 2016, č. j. 11A 197/2013 – 96 zdejšího soudu pak navázalo několik dalších rozsudků téhož soudu – např. rozsudek ze dne 25. 5. 2017, č. j. 6A 149/2015 – 48, rozsudek ze dne 21. 12. 2017, č. j. 6A 211/2013 – 88 a rozsudek ze dne 27. 2. 2018, č. j. 6A 21/2017 – 107 (všechny uvedené rozsudky jsou dostupné na www.nssoud.cz). Proti prvnímu ze jmenovaných rozsudků podal žalovaný kasační stížnost, o níž bylo rozhodnuto rozsudkem NSS ze dne 13. 12. 2017, č. j. 1 As 207/2017 – 61. Proti zbývajícím rozsudkům žalovaný rovněž podal kasační stížnosti, o kterých ke dni tohoto rozsudku dosud nebylo rozhodnuto.

50. Výše uvedené městský soud shrnuje do následujícího závěru. Z definice poštovní služby obsažené v § 1 odst. 2 věta první ZPS nelze s jistotou dovodit, jaké služby jsou svou podstatou poštovní. Větší jistotu do této definice zákonodárce nevnesl ani ve větě druhé uvedeného ustanovení, která obsahuje pouze příkladný výčet činností typických pro více smluvních typů, které proto samy o sobě nejsou schopny definovat poštovní služby. Konečně jsou-li mezi žalobcem a jeho klientem na základě smlouvy prováděny činnosti typické pro poštovní služby dle ustanovení § 1 odst. 2 ZPS, je nezbytné posoudit, zda sjednaná smlouva vykazuje definiční znaky poštovní smlouvy podle ustanovení § 4 a § 5 ZPS. Teprve pokud je služba poskytována na základě poštovní smlouvy, je možno určit, zda poskytovaná služba je službou poštovní.

51. Městský soud si je vědom závěrů Soudního dvora EU, který v rozsudku Confetra uvedl, že „článek 2 body 1, 1a a 6 směrnice Evropského parlamentu a [redacted] 97/67/ES ze dne 15. prosince 1997 o společných pravidlech pro rozvoj vnitřního trhu poštovních služeb Společenství a zvyšování kvality služby, ve znění směrnice Evropského parlamentu a [redacted] 2008/6/ES ze dne 20. února 2008, musí být vykládány v tom smyslu, že nebrání takové vnitrostátní právní úpravě, jako je právní úprava dotčená ve věci v původním řízení, podle které podniky silniční dopravy, nákladní dopravy nebo služby expresních zásilek, které poskytují služby spočívající ve výběru, třídění, přepravě a dodávání poštovních zásilek, s výjimkou případů, kdy je jejich činnost omezena na přepravu poštovních zásilek, představují poskytovatele poštovních služeb ve smyslu čl. 2 bod 1a této směrnice.“

52. Soudní dvůr EU v uvedeném rozsudku podle názoru městského soudu vyložil pouze to, že příslušná ustanovení Poštovní směrnice přirozeně nebrání vnitrostátní úpravě (ve věci šlo o italskou právní úpravu), která zahrnuje mezi poskytovatele poštovních služeb i podniky silniční dopravy, nákladní dopravy nebo služeb expresních zásilek, které poskytují služby spočívající ve výběru, třídění, přepravě a dodávání poštovních zásilek. Z Rozsudku Confetra už ale nelze logicky dovodit opačnou implikaci, že by Poštovní směrnice vyžadovala, aby tyto podniky byly vnitrostátním právem zařazeny mezi poskytovatele poštovních služeb, příp. jaká je definice poštovních služeb podle Poštovní směrnice. Rozsudek Confetra by tedy mohl být pro tento posuzovaný případ relevantní ve smyslu vodítka pro interpretaci definice poštovní služby v ZPS, kdyby definice poštovní služby v ZPS neobsahovala vazbu na poštovní smlouvu, která naopak dle Poštovní směrnice není podmínkou pro kategorizaci poskytovaných služeb jako služeb poštovních.

53. Žalovaný rovněž předložil stanovisko Evropské komise, ze kterého vyplývá, že k naplnění definice poštovních služeb ve smyslu čl. 2 bodu 1 Poštovní směrnice není podmínkou, aby se subjekt zabýval současně všemi činnostmi uvedenými v předmětném ustanovení. Stejný závěr má vyplývat z i bodu 17 odůvodnění nařízení Evropského parlamentu a [redacted] č. 2018/644 o službách přeshraničního dodávání balíků. Ani tyto

podklady však k výkladu pojmu poštovní služba či s tím úzce související problematikou definice poštovní smlouvy v § 5 odst. 1 ZPS nevznášejí jasno.

54. Městský soud je však toho názoru, že k posouzení povahy předmětné smlouvy sjednávané k poskytování služeb mezi žalobcem a jeho klienty ZPS i výše citovaná dosavadní vnitrostátní judikatura obsahují dostatek nezbytných vodítek. Ze stejného důvodu proto městský soud neshledal důvod předkládat Soudnímu dvoru EU předběžnou otázku týkající se interpretace definice poštovních služeb v Poštovní směrnici a v ZPS, neboť je toho názoru, že lze v intencích národní právní úpravy tuto otázku dostatečně posoudit.

55. Jak již vyslovil městský soud v rozsudku ze dne 29. 3. 2016, č. j. 11A 197/2013 – 96 a ve shodě s tím i NSS v rozsudku ze dne 21. 9. 2017, č. j. 2 As 121/2016 – 71, klíčovým momentem pro uzavírání poštovní smlouvy je to, zda provozovatel hodlá vystupovat jako osoba nabízející uzavření poštovní smlouvy a tedy jako poskytovatel poštovní služby. Provozovatel, jako osoba, která se rozhodla poskytovat poštovní služby, je poté povinen zpřístupnit poštovní podmínky v každé své provozovně a rovněž způsobem umožňujícím dálkový přístup. Tímto zpřístupněním poštovních podmínek nabízí každému uzavření poštovní smlouvy, je pak také povinen s touto osobou, tj. s každým, poštovní smlouvu uzavřít. Provozovatel se poštovní smlouvou zavazuje dodat sjednaným způsobem zásilku adresátovi, odesílatel je povinen za to provozovateli uhradit dohodnutou cenu. Zpřístupněním provozovny každému deklaruje provozovatel vůli uzavřít právě poštovní smlouvu, tedy poskytnout poštovní službu komukoliv, kdo o její poskytnutí požádá. Nezbytným k uzavření poštovní smlouvy je tedy projev vůle poskytovatele poskytnout služby každému (bez ohledu na jeho právní subjektivitu, právní formu či způsobilost) formou předpokládanou zákonem (zveřejněním poštovních podmínek v každém přístupném provozovně, pracovníky přijímajícími zásilky či zařízením, v němž jsou zásilky přijímány bez přímé součinnosti poskytovatele) a přijetí této nabídky kýmkoliv z neurčitého a nijak nespecifikovaného počtu osob (vůči nim jsou účinné poštovní podmínky), kdo se do provozovny (či k jinému zařízení) dostaví a podáním zásilky vyjádří vůli poštovní smlouvu uzavřít a splnit závazek za poskytnutí poštovní služby zaplatit dohodnutou cenu. Bez výše uvedeného projevu vůle poskytovatele nelze vůbec hovořit o nabídce k uzavření poštovní smlouvy (pojmenovaný smluvní typ), tedy ani o její věcné náplni spočívající zpravidla (nikoliv výlučně) v podání, třídění a přepravě poštovní zásilky prostřednictvím poštovní sítě za účelem dodání zásilky příjemci.

56. Správní orgán I. stupně k tomu ze shromážděných podkladů zjistil a následně hodnotil, že žalobce zajišťoval převzetí, přepravu a doručení zásilek v dohodnutém časovém rámci a za dalších dohodnutých podmínek, a to na určenou adresu a řídil se přitom pokyny příkazce. Převzetí, přepravu a doručení sice neprováděl svými zaměstnanci, ale prostřednictvím smluvních partnerů – přepravníků, jejichž činnost monitoroval a garantoval vůči svým klientům kvalitu této služby. Žalobce prováděl i třídění zásilek a umožňoval sledování stavu doručování zásilek a poučil klienty o nezbytném zabalení a označení zásilek. K předmětu smlouvy sjednávané mezi žalobcem a klientem k poskytování těchto služeb správní orgán I. stupně uvedl, že žalobce se zavázal k obstarání přepravy zásilek z místa převzetí k příjemci.

57. Správní orgán I. stupně poté hodnotil, že pro posouzení povahy přepravy zásilek je klíčový způsob nakládání s touto zásilkou, který musí vykazovat určitý stupeň organizovanosti a zahrnovat zpravidla poštovní podání, třídění, přepravu a dodání. Shledal,

že u žalobce jsou tyto podmínky naplněny a jedná se tedy podle jeho názoru svou povahou o poštovní službu.

58. Žalobce v rozkladu uplatnil námitku, že poštovní smlouvu s klienty neuzavírá. Žalovaný k této námitce na str. 9-10 Napadeného rozhodnutí odkázal na ustanovení § 5 odst. 1 ZPS a z něj dovodil, že rámcová zasílatelská smlouva uzavíraná mezi žalobcem a jeho klientem je ve skutečnosti poštovní smlouva. Mj. žalovaný uvedl, že služby poskytované žalobcem vykazují charakter zasílatelských smluv a že dílčí znaky takových smluv jsou obsaženy i v poštovní smlouvě, která je speciálním smluvním typem vůči jiným „přepravním“ smlouvám a dále uzavřel, že poštovní smlouva je ve své podstatě specifickou zasílatelskou smlouvou a že činnost žalobce představuje při spojení smlouvy zasílatelské a smlouvy o přepravě věci v konečném důsledku smlouvu poštovní.

59. Žalovaný i správní orgán I. stupně se v rozhodnutích sice zabývali povahou poskytovaných služeb a byli toho názoru, že obsahově se jedná o činnosti typické pro poštovní služby vyjmenované v ustanovení § 1 odst. 2 ZPS, avšak nezabývali se dostatečně klíčovou otázkou, zda byly tyto služby vykonávány v rámci sjednané poštovní smlouvy ve smyslu ZPS. Žalobce přitom nikdy netvrdil, že by uzavíral se svými klienty poštovní smlouvy, správní spis k tomu obsahuje pouze jeden doložený smluvní typ, na základě kterého žalobce poskytuje svým zákazníkům služby, a to zasílatelskou smlouvu (dle Všeobecných obchodních podmínek, které tvoří nedílnou součást této smlouvy, je jejím předmětem závazek obstarat přepravu zásilky). Správní orgán I. stupně ani žalovaný se přitom podrobně nezabývali tím, zda zde byla sjednána poštovní smlouva v intencích příslušných ustanovení ZPS. Pokud žalovaný považuje žalobcovu zasílatelskou smlouvu za poštovní smlouvu, podle názoru městského soudu poté žalovaný nedostatečně posoudil otázku rozlišení definičních znaků poštovní smlouvy, zasílatelské smlouvy a přepravních smluv jako zákonem výslovně upravených smluvních typů. Žalovaný se zejména nezabýval srovnáním předložené zasílatelské smlouvy s procesem uzavírání poštovní smlouvy podle ustanovení § 4 ZPS. U žalovaného je toto pominutí markantní přesto, že námitku, že nesjednával poštovní smlouvy, žalobce uplatnil v rozkladu proti Prvostupňovému rozhodnutí. Městskému soudu z obou citovaných rozhodnutí vyplynulo, že oba správní orgány tedy nedostatečně odůvodnily, že žalobce poskytoval poštovní služby. Tím zatížily svá rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů.

60. Pokud jde o žalobní námitku týkající se odkazu na ust. § 108 odst. 2 a § 123 odst. 1 ZoEK, ze kterých žalovaný dovozoval příslušnost k rozhodnutí o rozkladu, lze žalobci dle názoru městského soudu přisvědčit v tom, že odkaz na ust. § 123 odst. 1 ZoEK je nepřipadný, neboť ZPS obsahuje shodnou úpravu v ust. § 36a odst. 5. Protože však podle obou ustanovení o rozkladu rozhoduje předseda [REDAKCE] telekomunikačního úřadu, a tudíž o rozkladu v projednávané věci rozhodl příslušný správní orgán, zároveň lze přisvědčit i žalovanému, že tento chybný odkaz nemá žádný vliv na správnost nebo zákonnost Napadeného rozhodnutí. Tuto žalobní námitku proto městský soud neposoudil jako důvodnou.

61. K žalobní námitce o potenciálním narušení hospodářské soutěže způsobeného tím, že by byl žalobce kvalifikován jako poskytovatel poštovních služeb, zatímco jeho konkurenti nikoliv, uvádí městský soud, že posouzení toho, zda by byl případně žalobce v hospodářské soutěži nějak znevýhodněn vůči konkurentům, nespadá do předmětu toho správního řízení (tj. určení, zda žalobcem poskytované služby jsou poštovními službami) a nemůže mít dle názoru městského soudu vliv na správnost nebo zákonnost Napadeného

nebo Prvostupňového rozhodnutí. Právní řád navíc v zákoně č. 143/2001 Sb. o ochraně hospodářské soutěže přitom poskytuje dostatečné prostředky řešení případného narušení hospodářské soutěže. Této žalobní námitce z hlediska posouzení zákonnosti Napadeného rozhodnutí proto nemůže městský soud vyhovět.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

62. Soud tedy z výše uvedených důvodů shledal žalobu důvodnou a Napadené rozhodnutí, zrušil pro nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů podle ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Nezákoností, kterou shledal městský soud u Napadeného rozhodnutí, trpí i Prvostupňové rozhodnutí. Městský soud proto zrušil i toto rozhodnutí podle ustanovení § 78 odst. 3 s.ř.s. a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku, je v dalším řízení správní orgán vázán (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

63. V dalším řízení se žalovaný povahou služeb nabízených žalobcem bude zabývat v intencích a v kritériích, které stanoví ZPS v rámci svých definičních ustanovení § 1 - § 5. Zaměří se přitom zejména na otázku, zda dodávání zásilek mezi žalobcem a jeho klienty bylo uskutečněno na základě poštovní smlouvy.

64. Vzhledem k tomu, že městský soud Napadené rozhodnutí zrušil pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí, rozhodl v souladu s § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. bez nařízení ústního jednání.

65. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce, který měl ve věci plný úspěch, má tedy právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti žalovanému, který ve věci úspěch neměl. Náhradu nákladů řízení představuje žalobcem zaplacený soudní poplatek ve výši 3.000 Kč a dále odměna právního zástupce žalobce a jeho hotové výdaje. Mimosmluvní odměna náleží v plné výši za 3 úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby ve věci samé, jedno další podání ve věci samé) po 3.100 Kč podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a), d), g) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů. Mimosmluvní odměna tak celkově činí 10.200 Kč. Dále žalobci přísluší náhrada hotových výdajů jeho právního zástupce ve výši 900 Kč za 3 úkony právní služby po 300 Kč podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Protože právní zástupce žalobce je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se odměna o částku odpovídající dani, kterou je povinen z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s.ř.s.), ve výši 21 %. Celková výše nákladů řízení žalobce tak činí 15.342 Kč. Náhradu nákladů souvisejících s návrhem na přiznání odkladného účinku, včetně zaplaceného soudního poplatku ve výši 1.000 Kč, soud žalobci nepřiznal, neboť žalobce nebyl s tímto návrhem úspěšný.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem [REDAKCE]. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den

lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 6. února 2019

JUDr. Ing. Viera Horčicová v.r.
předsedkyně senátu